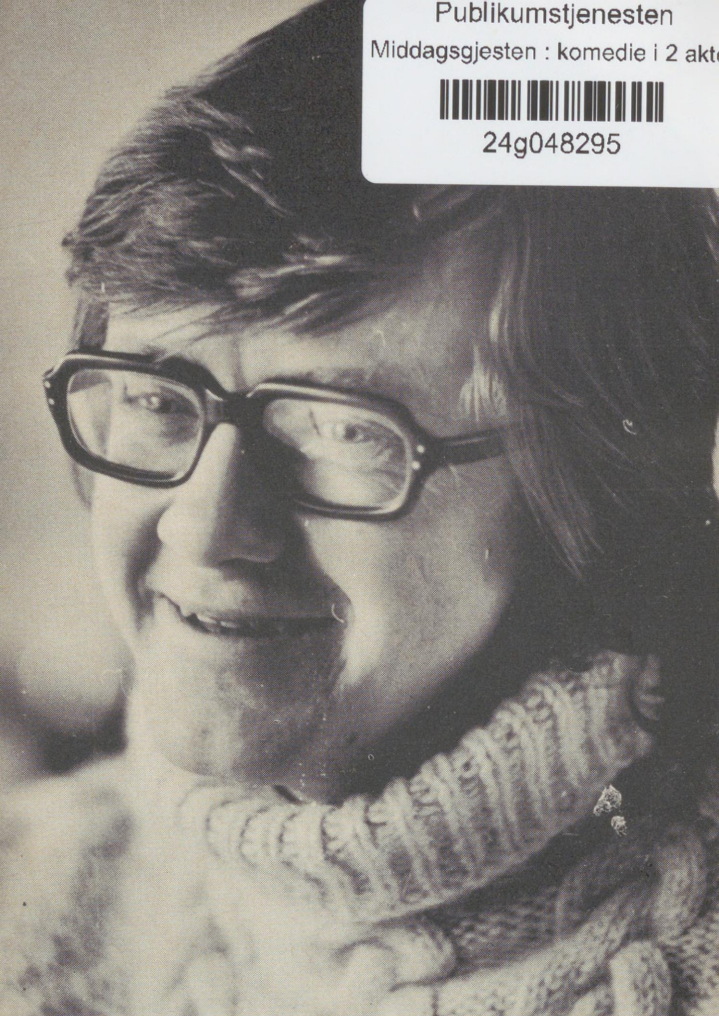

OSLO
NYE

MIDDAGS- GJESTEN

24g048295

TERJE MÆRLI

tilhører den unge instruktør-og forfattergarde, som i løpet av de siste sesonger har markert sin profil i det norske scenelandskap.

Utgått fra instruktørkurset på Statens Teaterskole i 1968, ble han ansatt som regi-assistent på OSLO NYE fra samme år. På SNORLOFTET signerte først Mærli Stian Sørli's «Eksperiment», Gogols «En gal manns dagbok» og barneforestillingen «Hatten av for de voksne».

På DUKKE- OG BARNETEATRET satte han senere opp «To eventyr» av Peder W. Cappelen og H. C. Andersens «Fyrtøyet» samt Dolmen/Lorentzens «Knutsen og Ludvigsen». I disse årene rakk Terje Mærli også å stå ansvarlig for den store produksjonen av Studenterrevyen i Trondheim, årgang 1971.

I de senere sesonger var Terje Mærli instruktør for Anthony Shaffers «Snushane» og nylig Ibsens «Kjærlighetens komedie», begge på OSLO NYE. For Riksteatret satte han siste høst iscene mini-versjonen av musicalen »My Fair Lady».

Terje Mærlis hittil mest krevende og vel også mest vellykkede oppsetning er hans regi av «Aksel og Marit» i Fjernsynsteatret, som han selv hadde skrevet teksten til. I den forestillingen beviste han sin fortrolighet både med mediet og det stoff han utløste gjennom en sterk realistisk avsløring av unge mennesker idag.

Med «Middagsgjesten» har Terje Mærli tatt et nytt, langt skritt videre i sin utvikling. Og den utviklingen er det mange som er spent på. Også han selv.

TORDIS MAURSTAD

står igjen på scenen i Rosenkrantzgaten — den samme scenen hun med så stort hell spilte på midt i 1930-årene, da Einar Sissener og Fridtjof Mjøen drev Det Nye Teater. Oppgavene var mange og blant dem Ester i Helge Krogs «På solsiden», Portia i Shakespeares «Kjøpmannen i Venedig» og i «Damen med flekken» — hva det nå egentlig innebar.

Men størst glede av disse årene hadde vel Tordis Maurstad av den uskikkelige jentungen i Lillian Hellmans «De uskyldige» i Gyda Hambros oppsetning, en instruktise hun satte uendelig høyt og som hun lærte så meget av.

Senere flyttet Tordis Maurstad over til Det Norske Teatret, hvor hun raskt slo fast at hun tilhørte toppskiktet blant norske scene-kunstnere. Gjennom årtier har hun senere beholdt — og ytterligere utbygget denne posisjon. I verker av Shakespeare, Sofokles, Tsjekov, Ibsen, O'Neill, Strindberg har Tordis Maurstad gitt publikum kunstneriske opplevelser, som blir stående i vår teaterhistorie.

Og la oss slett ikke glemme mange deilige opplesninger i kringkasting og roller i Radioteatret.

Nå gir hun altså liv til en ny kvinne, i en ny norsk komedie. Bare d e t er i seg selv en viktig hendelse.

Velkommen skal hun være som teatrets gjest.

A. C.

Tordis Maurstad.

MIDDAGS- GJESTEN

Komedie i 2 akter av
TERJE MÆRLI

Regi: TERJE MÆRLI

Scenografi: HARALD MARTIN

Kostymer: LOW KAAS

PERSONENE:

Maren Volden . . . . . ELSA LYSTAD
Ulf Volden . . . . . ARNE LIE
Peder Volden . . . . . IVAR NØRVE
Sofie Kahrs . . . . . TORDIS MAURSTAD
Thea Corneliussen . EVA OPPAKER
Fredrik Andreassen . HELGE REISS
Kåre Ruud . . . . . ODD ANDERSEN
Tore Haugstuen . . . . . WILLIE HOEL

Inspisent: ODD ANDERSEN
Lysmester: ODD REIDAR HORGE
Scenemester: HARRY HERMANS
Suffløse: JANE SØREBØ
Parykker/sminke: TRYGGVE LARSEN
Rekvisitrise: LAILA HAUGE

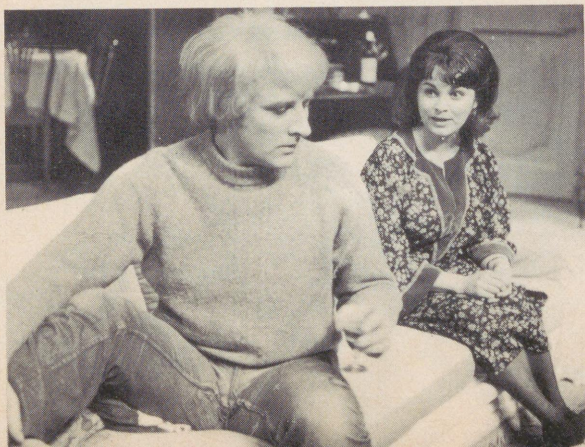
Handlingen foregår i Ulf og Maren Voldens leilighet
10. november mellom kl. 18,00 og 23,00.

Tordis Maurstad

Ivar Nørve og Eva Opaker

KOMEDIEN

I sin lille bok «Theaterproblem» hevder den sveitsiske dramatikeren FRIEDRICH DÜRRENMATT at komedien er den teaterform som er best egnet til å beskrive verden av i dag:

«I dag er de tragiske heltene navnløse. En liten kontorist eller en politimann er bedre egnet til å skildre verden enn et statsoverhode. Kunsten når bare frem til ofrene, hvis den overhodet når frem. De mektige når den ikke lenger. Kreons sekretærer tar seg av tilfellet Antigone. Staten har mistet sin synlige gestalt. Som fysikken bare kan beskrive virkeligheten ved hjelp av formeler, kan verden bare beskrives statistisk.

Kunstens oppgave, og dermed dramatikkers, er å skape noe konkret, å gi virkeligheten en skikkelse. Dette makter komedien best. Tragedien forutsetter en verden som har form. Komedien kan skildre en verden i forandring og omstyrting, en verden som er sammenrørt, slik vår er det.

Det betyr ikke at et drama i dag bare kan være komisk. Tragedie og komedie er formbegreper, dramaturgiske holdninger, som kan skildre samme virkelighet. De oppstår bare under forskjellige betingelser, og disse betingelsene ligger sjelden i det kunstneriske.

Tragedien forutsetter skyld, ansvar, oversikt. I vårt århundres pølsemakeri, i denne den hvite rases runddans, finns det ingen skyldige og ingen ansvarlige lenger. Ingen kan noe for noe, og ingen har villet det. Vi er skyldige som kollektiv og ligger kollektivt nedsunket i våre fedres og forfedres synder. Vi er bare barnebarn. Vi er uheldige, men ikke skyldige. Skyld kan bare finnes som en personlig ytelse, som religiøs handling. Derfor kan bare komedien komme oss nær . . .

Likevel er det tragiske fremdeles mulig, selv om tragedien ikke er det. Vi kan oppnå det tragiske i komedien, la det komme til syne som en avgrunn som åpner seg, slik flere av Shakespeares tragedier egentlig er tragedier som det tragiske stiger opp av.

Nå ligger kanskje den slutning nær at komedien skulle være uttrykk for fortvilelse. Men det er ikke nødvendigvis slik. Sant nok: en som ser det meningsløse i denne verden kan komme til å fortvile, men fortvilelsen er ikke en følge av verden, men et svar han gir verden, og et annet svar kunne for eksempel være å ikke fortvile, men tvert imot å stå opp mot en verden der vi ofte lever som Gulliver blant kjempene.

Endelig:

Gjennom innfallet, gjennom komedien, blir det anonyme publikum først til et publikum, en virkelighet man må regne med, og som også kan beregnes. Nettopp komedien har særlig lett for å forvandle en gruppe teaterbesøkere til en masse, som kan bli angrepet, forført og overlistet til å høre på ting som den ellers ikke så gjerne vil høre.

Komedien er en musefelle som publikum går i stadig på nytt, og dette vil fortsette. Tragedien derimot forutsetter et fellesskap fra begynnelsen av, og det virker ofte bare pinlig i dag om man later som om et slikt virkelig finnes.»

Helge Reiss, Elsa Lystad og Arne Lie.

«TO MUNTRE HERRER FRA VERONA»

— høstens store musical-forestilling — «overvintrer» sammen med «Det lykkelige valg» og blir følgelig å finne på repertoaret i månedene fremover. For selv om over 60 000 mennesker allerede har frydet seg over den musikalske og humørfylte oppsetningen, er det fremdeles unge og eldre som har en opplevelse til gode. «En fantastisk forestilling» var Arne Hestenes' dom etter premieren og han fikk såmenn følge av andre kritikere. Men så satset da også teatret på å skape en så frisk, fengslende, farverik og morsom forestilling som mulig, tilrettelagt av den drevne Barthold Halle og med teatrets beste krefter i de store roller og med Kirsti Sparboe som gjest.

«TO MUNTRE HERRER FRA VERONA» er med andre ord en musical i tidens smak, med tidens rytmer og med tidens freidighet.

Kirsti Sparboe og Kjersti Døvigen.

Bak: Per Theodor Haugen og Toralv Maurstad.

HVA DE ANDRE TEATRENE SPILLER

NATIONALTHEATRET fortsetter med «Agnes» av Kent Andersson i Otto Homlungs regi, Molières «Den innbilt syke», iscenesatt av Kirsten Sørliie, foruten familie-forestillingen «Karlson på taket» av Astrid Lindgren, regi Mats Ek.

AMFISCENEN spiller Strindbergs «Den sterkeste» og «Kreditorer» i Stein Wingses oppsetning. Kirsten Sørliie har regien i «Frøken Julie». For ungdom settes opp Suzanna Ostens «Bellman, Blomsten, Baby og Brura» med Svein Scharffenberg som instruktør.

DET NORSKE TEATRET spiller Ibsens «En folkefiende» i Ingebjørg Sems versjon, og senere kommer «Et dukkehjem» med regi av Elisabeth Bang og Pål Skjønberg.

SCENE 2 har på sitt repertoar «Varsel for små farty» av Tennessee Williams med regi og scenografi av Bjørn Endreson. «Don Juan kjem frå krigen» av Ödön von Horvath med Harald Hoaas som instruktør, «Bakkes store hatt» av John McGrath, instruktør Jon Heggedal.

DEN NORSKE OPERA oppfører «Rosenkavaleren», «Figaros bryllup», «Don Juan» foruten balletten «Tornerose». Vårens første opera-premiere blir dobbelt-programmet «Fangen/Oedipus Rex» med Lars Runsten som regissør sammen med Kenneth Tillson.

OSLO NYE TEATER's barneteater i Centralteatret har på spillelisten «Stian i musikkland» av Mona og Sidsel Levin og Karel Hlavatys «Menneske» med Kari Blakstad som koreograf.

DUKKETEATRET I BYMUSEET presenterer en ny forestilling, «Det blå pinnsvinet» med Mona Wiig som ansvarlig for dukker, dekor og regi.

OSLO
NYE

***To muntre herrer
fra Verona***

En ny musical

Med Toralv Maurstad,
Per Theodor Haugen,
Kirsti Sparboe,
Kjersti Døvingen

Regi: Barthold Halle

Middagsgjesten

Komedie
av Terje Mærli

I CENTRALTEATRET
spiller vi for barna

***Stian
i musikkland***

av og med Mona og Sidsel Levin